

Радина Росенова Узунова
16 години
Гр. Варна
ЛК „Касталия“ при ЦПЛР-ОДК- Варна
р-л Магдалена Маркова

Първа ЕГ, Варна, 10 клас

Със сигурност много от вас са си задавали въпроса "Да остана или да си тръгна?". "Готов/а ли съм да жертвам родното си място, в името на едно по-добро бъдеще за мен (а по-късно и за моите деца)" ? Навярно не ви е било лесно да вземете това решение. При мен отговорът на въпроса дойде доста бързо, но ми отне повече време да разбере доколко е правилен.

Като млад и смея да кажа прогресивен човек, си мечтаех да уча в чужбина и да срещна много нови хора. Целта ми никога не е била да се "измъкна" от рамките на град Варна, само защото е малък. Напротив, аз обичах и продължавам да обичам града си, но исках по-голямо развитие, реализация, а не смятах, че мога да ги намеря точно тук.

В чужбина образованието и стандартът на живот бяха по-добри, по-качествени - като цяло на едно съвсем различно ниво. Това бе главната причина, поради която исках да напусна Варна - или поне така си мислех.

Още от най-ранна детска възраст, чувах как възрастните се оплакваха от работата или пък от заплатата си, а роднините ми ме съветваха да уча и да заминавам да живея в чужбина. С времето, малко по-малко, техните възгледи сякаш станаха мои. Започнах да вярвам, че правилното решение е един сигурен и спокоен живот в чужбина. Повечето мои връстници също смятаха да заминат след дванадесети клас. Така смятах и аз, докато една случайна среща не преобърна представите ми за добро бъдеще.

Един топъл майски ден се разхождах покрай добре познатата ми детска площадка. От доста дълго време не бях минавала покрай нея, но знаех как ще изглежда - оживена от многото малчугани, играещи там, но същевременно и някак спокойна, заради големите дървета и прекрасните градинки с цветя. Само че този път на люлките нямаше никого. Разбрах, че по-нагоре по улицата са построили друга площадка - нова и по-модерна. Всички деца играеха там. А "старата" площадка, която толкова обичах и на която бях играла до късно вечерта, пустееше. Наистина, годините бяха оставили своя отпечатък върху нея - боята на съоразенията се бе олющила, а някои от пейките бяха счупени, но за мен това нямаше значение. Детската площадка бе мястото, където срещнах първите си приятели, бях се забавлявала и научила нови неща, а сега... сега не беше същата.

Тръгнах нагоре по улицата, объркана и леко разстроена. Другата площадка имаше същите люлки и пързалки като старата, само бе по-голяма. И пълна с деца - малки и големи. Всички изглеждаха така щастливи, улисани в играта си. Изведнъж едно дете се блъсна в мен и смутено ме погледна. Усмихнах му се и го запитах защо никой не играе на другата площадка. Момченцето сви рамене и каза, че тези люлки изглеждат по-хубави и по-цветни. "Това, което

изглежда най-хубаво, не винаги е най-доброто и подходящо за нас" - обясних му и си тръгнах.

Няколко дни по-късно, докато преглеждах сайт за университети в Германия, собствените ми думи изплуваха в съзнанието ми. Интернет страниците рекламираха толкова различни ВУЗ-ове - и всяко по-престижно от предишното, но въпреки това те не достигаха до мен. В съзнанието ми изникваше единствено образа на основното ми училище. То винаги щеше да остане най-хубавото и най-скъпото за мен, защото там бях израстнала, бях открила коя съм и каква искам да бъда. Научих се на дисциплина и отговорност, да отстоявам себе си. И макар че тогава това училище не бе много известно в града, а сградата му - не особено нова, се оказа най-доброто.

Разколебана относно избора си, погледнах към университетите на екрана. Дали можеха да ми предложат онова, което исках най-много? А самата държава? Да, тя бе голяма, с история и велики личности, но си оставаше чужда. Там нямаше да намеря топлината и уюта, които усещах в морската столица.

Любовта и привързаността ми към Варна винаги са били големи. Харесваше ми да живея там със семейството ми, да излизам с приятели по центъра, да ходя на театър. Наслаждавах се на всяка разходка в Морската градина, попивах обгръщащите ме звуци; запаметявах красивите моменти, споделени с хората, които ценях. Обичах спокойствието, което ми даваха морето и шума от разбиващите се в камъните вълни... И докато в главата ми като калейдоскоп семеняха картини от детството и живота ми тук, се замислих. За Варна. За университета. За бъдещето. Безброй възможности, но всички ме връщаха на едно и също място - у дома.

Не можех да си тръгна. Не и след като бях обвързана с толкова много неща тук. Явно бях права, когато казах онези думи на малкото момченце, ала те не се отнасяха само за площадката.

Ако всички тръгнем да търсим най-новото, най-модерното, мислейки, че то е перфектно за нас, най-вероятно ще сгрешим. Училищата, градовете и дори страната ще се превърнат в моята детска площадка - обичана, но изоставена. Аз не желая това. Надявам се, че и вие.